

як відмивання коштів, то нелегальна економіка потерпала би від нестачі ресурсів. Але й правильним буде зворотне твердження – при поглинанні тіньової економіки офіційною, не було б й попиту на відмивання капіталів. Відтак відбувається їх злиття. Злочинні суб'єкти, які мають доступ до коштів, отриманих неправомірним шляхом для інвестування у легальну економіку, і навпаки, вони також можуть використовувати власний дохід для подальшого інвестування своєї незаконної діяльності.

Література

1. Розслідування легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом: монографія / О.В. Халін. Херсон: Вид. дім «Гельветика», 2018. 244 с.
2. Користін О.Є. Протидія відмиванню коштів в Україні: правові та організаційні засади правоохоронної діяльності. Київ: КНТ, 2009. С. 30-34.
3. Долан Э.Дж. Деньги, банковское дело и денежно-кредитная политика / пер. с англ. В. Лукашевича. Москва, 1991. 259 с.

УДК 343.13:341.44(043.2)

Літвінова І.Ф., к.ю.н., доцент,
Ткаченко В.В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЕКСТРАДИЦІЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Інститут екстрадиції відіграє важливу роль у зміцненні та розвитку міжнародного співробітництва між державами. Так само великий вплив можливості екстрадиції надають і на охорону законних інтересів, прав і свобод особистості, суспільства і держави, на зміцнення міжнародного правопорядку і боротьбу з злочинністю.

Важливість правового регулювання інституту екстрадиції в системі надання державами правової допомоги у кримінальних справах, визначається як національними інтересами держав, з метою попередження кримінальної злочинності на їх території, так і інтересами міжнародного співробітництва по боротьбі з міжнародними злочинами, що представляють небезпеку для всього співтовариства держав. У цій ситуації об'єднання спільних зусиль держав, для здійснення співробітництва в боротьбі зі злочинністю, набуло особливого значення, тому істотне місце у цій співпраці займає інститут екстрадиції.

Взагалі видача є найдавнішою формою взаємної допомоги держав у боротьбі зі злочинністю, якщо розглядати історію розвитку інституту видачі, можна сказати, що екстрадиція на протязі всього часу свого існування, була, дуже затребувана державою, що, у свою чергу, показує важливість і фундаментальність даного інституту в сфері міжнародного співробітництва.

Отже, згідно п. 2 ч. 1 ст. 541 Кримінального процесуального кодексу України (далі КПК) видача особи (екстрадиція) – видача особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку [1].

Екстрадиція включає: офіційне звернення про встановлення місця перебування на території запитуваної держави особи, яку необхідно видати, та видачу такої особи; перевірку обставин, що можуть перешкоджати видачі; прийняття рішення за запитом; фактичну передачу такої особи під юрисдикцію запитуючої держави [1].

Як бачимо, законодавець використовує терміни як «видача», так і «екстрадиція». Однак, вчені (окремі аспекти розкриті у працях Аленіна Ю.П., Бастрикін О.І., Березняка В.С., Виноградової О.І., Гавриш Т.С., Малярєнка В.Т., Назарєнка П.Г., Тертишника В.М. та інших) відзначають, що вони мають суттєві відмінності. Так, екстрадиція відрізняється від видачі, в першу чергу, змістом, оскільки включає в себе стадію порушення ініціативи про передачу (видачу) особи; процес прийняття рішення з даного питання компетентними органами двох держав; стадію оскарження прийнятого рішення; власне процес передачі (видачі) особи; легалізацію вироку судом тієї держави, яка прийняла дану особу тощо [2].

Процес видачі особи або екстрадиційний процес є складним, тривалим у часі через це існують як спрощені порядки видачі, так і специфічні процедури, це залежить від того чи підписані між урядами Ради Європи і міжнародного співтовариства договори про міжнародне співробітництво, ратифіковані Конвенції, протоколи до них, чи укладенні двосторонні Договори між Україною та іноземними країнами про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання, про правову допомогу та правові відносини у кримінальних справах.

Видача особи (екстрадиція) це право держави, а не обов'язок, тому навіть якщо між державами не має двосторонньої угоди, але є необхідність у міжнародній співпраці щодо видачі особи, то таку особу можна видати шляхом застосування звичаєвих норм, які належать до правил видачі.

Поряд з інститутом видачі осіб, які вчинили злочин, варто зауважити на існування схожого з ним інституту передачі засуджених іноземців для відбування покарання в державі громадянами яких вони є. Незважаючи на те, що ці інститути мають видиму схожість, існує кілька принципових відмінностей.

При видачі сторона, порушує клопотання про видачу особи, засудженої її судом, прагне завершити реалізацію своєї влади над злочинцем, замах на інтереси її громадян, суспільства або держави, і для цього треба виконати вирок свого суду [2]. При передачі засудженого іноземним судом таких інтересів у держави, громадянином якої він є,

немає.

Під передачею засудженого, прийнято розуміти, що це акт гуманності з боку держави, судом якої винесено вирок. Цей акт розрахований на підвищення ефективності виконання покарання завдяки переміщенню засудженого у більш сприятливе йому середовище (постійне користування рідною мовою, звичні правила спілкування, великі можливості зв'язку з близькими та ін.) і скорочення внаслідок цього обмежень прав засудженого.

Правовою основою передачі засуджених державам їх громадян є як національне законодавство держав, так і міжнародні договори, при екстрадиції більшу роль відіграють норми міжнародних договорів, конвенцій тощо.

Український законодавець не підкреслює різницю цих двох інститутів, різниця полягає в мотивації їх здійснення, відокремлення існує тільки в теорії кримінального провадження, хоча і на практиці це було б доречно.

В сучасному світі, де не виходячи з дому, кожна особа може «подорожувати» за допомогою Інтернету, також запроваджена тенденція «прозорих кордонів», це все це істотно полегшує шлях осіб, які вчинили злочин в одній державі, сховатися в іншій. Сучасні злочинці не знають територіальних кордонів, через це виникає необхідність все більш тісної співпраці держав у боротьбі проти неї, тому держава активно намагається сприяти розвивати екстрадицію у кримінальному провадженні.

Література

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 лют. 2020 р. № 4651-VI. Київ: Парламентське видавництво, 2020. 474 с.

2. Чорноус Ю.М. Видача особи (екстрадиція) у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. Вип. 1. С. 143–150.

УДК 347.965.31 (043.2)

Літвінова І.Ф., к.ю.н., доцент,
Щурікова А.П., студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЕТИКА АДВОКАТІВ У СУЧАСНИХ РЕАЛІЯХ УКРАЇНИ

Правила адвокатської етики складають одну з фундаментальних основ високих професійних стандартів адвокатури, престижу адвокатської професії, як основний орієнтир у адвокатській діяльності, що забезпечує права людини, справедливість і законність.

Адвокати в усьому світі є спеціалізованими фахівцями, які ставлять інтереси своїх клієнтів вище своїх власних і прагнуть до поваги до